मत्तभ्रमद्भ्रमरपादतलाहतो ऽपि ।
कोपं न गच्छति नितान्तबलो ऽपि नाग
स्तुल्ये बले तु बलवान् परिकोपमेति ॥ १३९ ॥

दमनक आह। अस्त्येवं स महात्मा वयं कृपणाः। तथापि यत् स्वा
५ मी कथयति तद्दूतत्वे तं नियोजयामि। पिङ्गलक आह। सोत्साहं
किं भवान् शक्नोत्येवं कर्तुं। दमनक आह। किमसाध्यं बुद्धेरस्ति।
उक्तं च। न तच्छास्त्रैर्न नागेन्द्रैर्नाश्वैश्च न पदातिभिः।
कार्यं संसिद्धिमभ्येति यथा बुद्धिप्रसाधितं ॥ १४० ॥

पिङ्गलक आह। यद्येवं तर्ह्यमात्यपदे ऽध्यारोपितस्त्वं। अद्यप्रभृति प्र
१० सादनिग्रहादिकं त्वया विना न करिष्यामीति निश्चयः। तस्मात् स
त्वरं गत्वा तथा कुरु यथा स मम भृत्यतामेति। तथासौ वाढमित्यभि
धाय तं प्रणम्य भूयो ऽपि सञ्जीवकसकाशं गत्वा सान्निपमिदमाह। एह्ये
हि दुष्टवृषभ पिङ्गलकस्त्वामाकारयति। किं निःशङ्को भूत्वा मुहुर्मुहु
र्वृथा नदसीति। तच्छ्रुत्वा सञ्जीवको ऽब्रवीत्। भद्र को ऽयं पिङ्गल
१५ कः। तच्छ्रुत्वा सविस्मयं दमनको ऽब्रवीत्। कथं स्वामिनं पिङ्गलक
मपि न जानासि। तत् क्षणं प्रतिपालय फलेनैव ज्ञास्यसीति। नन्वयं
सर्वमृगपरिवृतो मण्डलवटाभ्यासे मानोन्नतचित्तः सत्त्वधनस्वामी पि
ङ्गलकाभिधानो महासिंहस्तिष्ठति। तच्छ्रुत्वा गतायुषमिवात्मानं मन्य
मानः सञ्जीवकः परं विषादमगमत्। आह च। भद्र भवान् साधुस
२० माचारो वचनपटुश्च दृश्यते। तद्यदि मामवश्यं तत्र नयसि तदभयप्र
दानेन स्वामिनः सकाशात् प्रसादः कारयितव्यः। दमनक आह। भो
सत्यमभिहितं भवता। नीतिरेषा। उक्तं च।
पर्यन्तो लभ्यते भूमेः समुद्रस्य गिरेरपि।
न कथञ्चिन्महीपस्य चित्तान्तः केनचित् क्वचित् ॥ १४१ ॥

२५ तत्त्वमत्रैव तिष्ठ यावदहं तं समये धृत्वा तत्र पश्चात्त्वामानयामीति।